

FOTO!

Les obres de la plaça Constitució des d'una perspectiva privilegiada.

Foto: Pedro Coll

El Setrill de verema

Com cada any la Penya Setrill ha participat en la festa de la verema amb la finalitat de recordar el nostre passat vinícola.

Pel matí els socis de la Penya Setrill i altres persones simpatitzants de les tasques setrilleres es van desplaçar a *La Serra d'Almos* un poble de la comarca de la Ribera d'Ebre per participar en la verema del raïm de les varietats *carinyena i garnatxa*.

I a la vesprada, a la seu de la Penya i després de menjar la tradicional paella per reparar forces, va tenir lloc el trafegament del raïm a fi de preparar la fermentació del most i aconseguir en el temps necessari el vi que acompanya els sopars de germanor de cada dimarts. És a dir, vi de casa, a l'estil Carlón, a l'estil Setrill.

Jaume Rolíndez

Número 700- 18 setembre 2009 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XV

la veu

de Benicarló

Benicarló prioritza inversions poc productives, i de dubtosa funcionalitat, amb els fons estatals i autonòmics,

mentrestant...

es degraden edificis públics i patrimoni

700 números de LA VEU DE BENICARLÓ!

Benicarló prioritza inversions poc productives, i de dubtosa funcionalitat, amb els fons estatals i autonòmics, mentre es degraden edificis públics i patrimoni

El PP en el govern desde 2007, a banda dels més de dotze anteriors, amb el parèntesi del bienni PSOE-BLOC, mira cap un altre costat quan va denunciar a l'anterior corporació perquè no feren res per la Casa del Marqués. Els 700 números de La Veu, són el testimoni que feia de com la situació del nostre patrimoni cultural empitjora a passos agegantats sense visos de solució.

L text REDACCIÓ
a pluja de milions que gràcies als fons de l'Estat i de la Generalitat arribaran a la nostra població quedaran dilapidats en forma de llambordes, formigó, asfalt, marbre i altres qüestions que es queden en la funcionalitat, o en l'estètica, però que no aporten valor afegit, serveis o que recuperen espais per a la millora de la qualitat de vida dels ciutadans o que ajuden a eixir de la crisi econòmica.

Mentre moltes poblacions de l'entorn han optat per recuperar vells edificis tancats, obsolets, en perill, o que havien quedat sense ús per a crear dependències, viviers d'empreses o locals que després poder oferir a altres administracions per ubicar-hi serveis, a la nostra població s'ha optat per arreglar carrers, per deixar tan sols determinats carrers amb una millor imatge de cara al final de la legislatura. El Pla E ha invertit 4 milions d'euros i suposadament ha donat treball a 207 persones. Ara amb el Pla

Confiança l'aposta passa de nou per reurbanitzar el carrer César Cataldo, fer l'aparcament de l'UA-19, un *arreglillo* a l'avinguda de les Corts Valencianes i, això sí, fer de les drassanes un museu dedicat al sector primari, al temps, que ja veurem si acaba com el MUCBE i del qual ja tindrem temps de parlar-ne. De moment encara no hi ha cap obra iniciada del Pla Confiança ni se sap encara quan s'iniciaran.

El patrimoni arquitectònic de la localitat necessita d'una intervenció que dignifique certs

No coment

Gimcana ciclista

text i foto VICENT FERRER

El passat cap de setmana es disputava a Betxí la penúltima prova del calendari provincial de ciclisme, en les modalitats de gimcana i carrera, en la qual van participar els ciclistes de l'escola de la Unió Ciclista Benicarló.

En Betxí els joves ciclistes van obtenir bons resultats. En gimcana, categoria promeses, Marc Arnau Balaguer aconseguia la segona posició i amb això els punts suficients per a proclamar-se Campió Provincial mancant una jornada. El seu company Raúl García Calvet va acabar en la tercera posició. En carrera ambdós ciclistes també van obtenir bons resultats quedant-se a poc per tornar a pujar al podi; Raúl va acabar quart i Marc cinquè. Per la seua banda, en alevins de segon any, Alex Arnau Balaguer va acabar cinquè en la modalitat de carrera.

El Benicarló Aeroport Castelló guanya en la nit de la seua presentació oficial

text i foto VICENT FERRER

El dimarts a la nit, en el Pavelló Poliesportiu Municipal, es va efectuar la presentació oficial del Castell de Peníscola F.S., després d'això es va disputar un partit amistós amb el Benicarló Aeroport Castelló, guanyant el conjunt que entrena Miki per 10-0. Els gols van ser marcats per Chicho (5), Lolo (3), Xapa i Valença. Un partit on Miki va donar més minuts als que menys van jugar dissabte passat, mentre que l'entrenador del conjunt peníscolà, Jesús Figuerola donava entrada a tots els jugadors de la plantilla. Van dirigir el partit els col·legiats de Castelló Grau i Sorribes. Per a Miki el partit va servir d'entrenament i es perquè reivindicaren els més nous de la plantilla, mentre que par a Figuerola el partit va servir perquè els jugadors del Castell de Peníscola no es creen que ho tindran fàcil en el seu intent d'ascens a la Primera Divisió A.

La plantilla del Castell de Peníscola la formen: Badi, Mauri i Bussy, com a porters; Iván, Juanjo i Alex, com a tanques; Tocho, Christian, Migue, Gallego i Pepe, com a ales; Cacho, ala-pivot; Soto, universal; Santi i Eloy, pivots.

JA NO SOM LÍDERS

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Necessàriament hauré de començar felicitant qui haja tingut la brillantíssima idea de carregar-se el famós "Lector" que setmana sí, setmana també la pegava amb la meua humil persona. No sé com es podia consentir que una pàgina com aquesta fóra tan insultada i vexada per un personatge que no donava la cara. Li era molt còmode això de dir "estos del futbol" no tenen, per exemple, ni puta idea de res emparat des de l'anonimat. Me n'alegro que per fi algú haja vist la llum i s'donara que aqueix personatge no li feia cap bé a La Veu. Segur que aviat podran comprovar com el nombre de vendes es multiplica per tres o per vint.

Dit açò, vaig al que vaig. El Benicarló va perdre, injustament, no cal dir-ho, contra el Castelló B per un honrosíssim 4 a 3. Haguérem pogut guanyar? Sí. Ens merixíem guanyar? Sí. L'àrbitre va ser un lladre? Sí. Però vam sortir derrotats de les instal·lacions esportives de la capital de la Plana. Si pensem que aquest equip enguanya de ser el conjunt a batre, objectivament, hem de considerar el resultat com a digne, com a mínim, com a digne.

No hi vaig, no em van faltar ganes, però va passar que l'hora de sortir de casa van començar a caure llamps i vinga tronar i vinga ploure i jo sóc molt aprensiu a tots aquests fenòmens meteorològics. Sí, sí, em vaig gitar, vaig baixar les persianes, em vaig tapar el cap baix del coixí i vaig pensa, tira, que pete pel més fluix. Si no, sí m'haguera fet el pensament i a les sis de la vesprada haguera estat allà. Però bé.

Per sort, vaig estar informat gaurebé en directe. Vam començar marcant nosaltres, ja els teníem perquè contolàvem i

manàvem. Però ah desgraciats, en una desafortunada jugada es va lesionar Raül Mora, als poquets minuts, i els castellonencs van aprofitar que el seu substitut no havia tingut temps d'escalfar per la banda per empatar-nos. Són així, sempre s'ha dit allò de Castelló cagalló. I ja deu ser veritat, ja.

Amb aquest empat vam arribar al descans. Després la meua informació no va tornar fins que l'esdeveniment es va acabar. Quin despago més gran. Em van comentar que si haviem dominat, que si l'àrbitre amb alevosia i premeditació havia afavorit els interessos dels locals. Però ja no vaig voler-me'n saber res més.

Ja està passat, ja està passat. Diumenge vinent tornem a jugar al mateix camp contra un altre dels punters de la categoria, el Borriol. Si seran punters que se n'han

d'anar a jugar fora del seu poble. Seriosament, el Borriol té la mateixa base que la temporada anterior i, a més a més, encara s'ha permès el luxe de fer algun reforç. Però aquest Benicarló nostre el veig capaç de tot i si no plou, si fa bona hora, si no m'he fet massa carajillos després de dinar i si el cos m'ho demana, m'allargaré per vore-m'ho tot en viu.

I ja està, no? El Borriol precisament va guanyar el San Jorge a casa -compte amb el San Jorge que m'han dit que té un equip per quedar dels de davant- i el Vinaròs va aconseguir véncer el Benlloch, un altre dels equips que la temporada passada va jugar la promoció.

Ací ho deixo perquè l'altre dia em va dir un amic que no em llegia perquè ho feia massa llarg. Au, s'ha acabat!

ve de la p gina anterior

espais públics o edificis notables com els que encara hi ha pel casc històric. L'antic ajuntament i la seua llotja es troben en mol mal estat, el que ja va motivar el trasllat del Jutjat de Pau. Un sostre a punt d'ensorrar-se, filtracions d'aigua per l'interior de l'estructura amb les últimes pluges i una façana que els veïns asseguren que ha cedit en els darrers anys son el trist balanç de la política patrimonial de l'equip de govern, més interessat en rotondes multicolors i fonts de marbre milionàries que del llegat històric. La situació d'oblit de la Casa del Marqués, per la que el PP va criticar fins a la sacietat a PSPV i Bloc per no adquirir-la, poc sembla que haja fet per ella, ni museus, ni edifici públic ni res de res. Sols paraules, amb intencionalitat política i de desgastar al rival polític.

No coment

"Aquest partit popular sense idees contrasta amb l'efectivitat que va demostrar el regidor Paco Flos"

El programa electoral dels populars

A l'apartat 'Pongamos la ciudad guapa' trobem el més paregut a cultura i patrimoni que podem trobar dins el seu programa electoral. I així, entre tanta policia patrullant pels carrers, llegim amb curiositat com defensaven aprofitar i recolzar, en tots els sentits, "l'enorme capital cultural".

"¡Pongamos la ciudad guapa! Si restauramos fachadas de edificios tan significativos como la Biblioteca o la Iglesia Parroquial, les devolveremos el esplendor que tuvieron en el pasado. Fomentemos rutas culturales por los museos (¿) de Benicarló o recuperemos el faro para convertirlo en un museo en el mar, que todos puedan disfrutar. Fallas, fiestas patronales, forman parte de nuestra cultura, nos corren por las venas, son nuestras fiestas ¿no sería maravilloso que todo el mundo las conociera?," explica.

El fiasco organitzatiu de les darreres festes majors, la incapacitat per recuperar o mantindre elements tradicionals o la situació en el que es troba el Teatre Auditori, la Casa de la Música, la capella del Convent de Sant Francesc, les drassanes com espai multifuncional, el far per convertir-lo en un museu de la mar, la façana de l'església o el poblat iber del Puig constaten amb l'estat de l'ermitori de Sants Màrtirs que perfectament podria ser reconvertit en centre de recepció de la cultura iber per un poblat que es troba infravalorat. Això sí, en altre apartat, s'han recuperat els mollons i forns de calç no fos que algú ens furtara un pam més de terme o haguérem de tornar a fer servir els forns de calç en un futur. L'enorme "capital cultural" ja s'empenirà més avant, potser quan estiga ja del tot assolat.

La campanya de la taronja emprarà una cinquantena de persones en Benihort

text REDACCIÓ

Des de l'àrea de Cítrics de la cooperativa benicarlanda Benihort es mira ja cap a la nova campanya en la qual es contractaran 50 nous empleats i es preveu arribar a de nou una producció de 40 milions de quilos. Un volum d'aquestes característiques situa a Benihort entre les primeres cooperatives de la Comunitat Valenciana.

Durant la segona part de la campanya cítrica, que correspon als mesos de febrer a agost, es produeixen les varietats de taronges tardanes com navelates, lanelates i valències que s'han distribuït en els mercats nacionals i internacionals. "En total s'han comercialitzat al voltant dels 11 milions de quilos i s'ha caracteritzat per ser una campanya amb un ritme de vendes i preus sensiblement baixos i condicionats a la crisi en la qual ens trobem", va apuntar el cap de l'àrea, Luis Montañés

Pel que fa a la primera part de la pròxima campanya 2009-2010, en la qual es recol·lecten clementines i

navelinas, segons Montañés, "es preveu un minvament important en varietats primerenques com la marisol. També serà important el minvament en les navelinas, sent la clemenula la varietat estrella amb produccions similars a l'any anterior. La previsió del servei de cítrics és aconseguir la xifra òptima de les 40.000 tones per al desenvolupament de la campanya".

Noves contractacions

Benihort ha tancat ja la borsa de treball per a contractar personal destinat a magatzem i camp, de cara a la campanya cítrica que s'estrenarà aquests dies. "En aquesta ocasió contractarem al voltant de 50 empleats nous, menys que en anys anteriors, ja que gran part del personal de la passada temporada sol·licita tornar a ser contractat", explica Luis Montañés. En el primer tram de la campanya, la cooperativa benicarlanda dona treball a més de 400 persones entre personal de confecció, camp i oficines i es produeix una entrada mitja de 450 tones de fruita diàries.

"Benicarló Cara a la mar", exhibeix les seues rèpliques de vaixells fora de casa

text i foto REDACCIÓ

El passat 5 de setembre de 2009, el Club de Modelisme Naval "Benicarló Cara a la Mar", convidat per l'Ajuntament de la població de Cervera del Maestrat, va poder, primerament exhibir un total de 22 rèpliques d'embarcacions en miniatura de tots els models a l'Ermida de Sant Sebastià. Posteriorment va realitzar, aqueix mateix dia, al capvespre, una magnífica i brillant exhibició de models navegables per radiocontrol amb tot luxe de detalls a la piscina municipal d'aquesta localitat, amb l'assistència de les autoritats locals i un nombrós públic. Tots es van quedar impressionada al veure el funcionament d'aquestes obres, de com uns models realitzats amb molta dedicació per part dels seus patrons, pogueren solcar les aigües d'aquesta instal·lació municipal on, al mateix temps que navegaven tan plàcidament, presumien d'una complexa il·luminació instal·lada en els mateixos models per aquests patrons, veient-se aquests il·luminats per complet durant tot el període de navegació. El president del Club de "Benicarló Cara a la Mar", així com la resta de la junta i membres del mateix, els estem molt agraïts per la rebuda i afecte per part de la Corporació Local d'aquesta magnífica localitat del Maestrat, i especialment al Senyor Antonio Lluch Cardona, alcalde de la mateixa, i al senyor Adolf San Martín, tinent alcalde i a tots els seus veïns, esperant que hagen gaudit de tal esdeveniment. Una vegada finalitzada l'exhibició, vam tenir el plaer

d'assistir a un refrigeri preparat per a aquest esdeveniment en les mateixes instal·lacions municipals, oferit per aquesta corporació local.

El Club de Modelisme Naval "Benicarló Cara a la Mar", informa a tots els veïns de Benicarló i voltants, que els pròxims dies 10 i 11 d'octubre de 2009, tindrà lloc la IV Exposició de Modelisme Naval, amb Exhibició de Navegables al GRAN HOTEL DE PENÍSCOLA.

El Benicarló, per oportunitats, va merèixer un millor resultat

text i foto VICENT FERRER

4 CASTELLÓ B: Dani, Ejarque, Toño, Carlos, Gonzalo, Alex (Pizarro, min. 66), Aaron (Guerrero, min. 93), Chiva, Julián, Vences (Roberto, min. 86) i Bleda.

3 BENICARLÓ: Guillamón, Raúl Mora (Fuentes, min. 17), Oscar, Flos, Víctor Esbrí, Pitu, Anta (Alex Sorlí, min. 72), Vázquez (Raúl Martínez, min. 82), Ana-yo, Espinosa i Monti (Marcos Cano, min. 60).

ÀRBITRE: Jiménez Pereira, delegació de Castelló, ajudat per Loscos Portas i Guinot Aledo, amb actuació casolana. Ensenyà targeta groga als locals Gonzaloi i Chiva; als visitants Pitu i Raúl Martínez.

GOLS: 0-1 min. 7, Vázquez. 1-1 min. 25, Vences. 2-1 min. 53, Bleda. 2-2 min. 55, Ejarque, pròpia porta. 3-2 min. 56, Bleda, de penalty. 4-2 min. 83, Toño. 4-3 min. 91, Espinosa.

En un partit on el Benicarló va posar el joc i va comptar amb les millors oportunitats de gol, els tres punts es van quedar a casa, ja que el Castelló va aprofitar les poques ocasions que va tenir, dues d'elles amb la col·laboració del trio arbitral i això que abans del partit es queixaven els de La Plana que els àrbitres de la seua delegació sempre els perjudiquen.

El Benicarló va començar el partit molt ben col·locat, dominant per complet la situació, de manera que es veia arribar el gol, que solament va tardar set minuts, a l'arreglar Vázquez un baló prop del cantó del area, burlar a un rival, entrar a l'àrea i batre a Dani de tir creuat. Se li posava el partit molt bé al conjunt benicarlando, però l'alegria dur poc, perquè als 17 minuts es va trencar el sistema defensiu, al patir Raúl Mora un trencament de fibres que el deixarà en el dic sec tres setmanes com a mínim. Va haver d'entrar Fuentes sense temps per a calfar i es va notar atès que el Castelló ho va aprofitar per ficar-se per la seua banda, aconseguint empatar Vences, el millor orellut als 25 minuts. D'ací al final els benicarlandos van passar alguns problemes, salvant Guillamón un gol al guanyar-li la jugada a Julián i rebutjar la seua rematada quan els aficionats locals ja quasi cantaven gol.

En un partit on el Benicarló va posar el joc, els tres punts es van quedar a Castelló.

En la represa canvia el decorat amb decisions arbitral claus per al marcador final. Primer no van assenyalar un claríssim fora de joc; la jugada va ser davant d'on estàvem, amb el linier fora de lloc, que va permetre a Bleda avançar al Castelló B en el marcador. Més el Benicarló estava encara amb poder de reacció i a la jugada d'atac següent Anayo va centrar a l'àrea menuda i el defensa Ejarque a l'intentar traure el baló a corner el va ficar per l'esquadra. Pareixia que el Benicarló s'anava a ficar-se de nou dominador del partit quan, en un baló a l'àrea, on no havia cap atacant, a l'intentar traure Flos el baló li va donar en el braç. Davant la sorpresa de tots el col·legiat va assenyalar penal i el regal el va aprofitar Bleda para marcar de fort tir. Restava molt partit encara i el Benicarló se'n va anar de nou a per el partit, i es van succeir les oportunitats de gol. Al 63 aturada de Dani després de tir de Anta; als 64 i 65 clares oportunitats fallades d'Espinosa i Anayo; ls 70 Anayo falla sol després de passada d'Espinosa i remata als núvols; al 71 una volea d'Anta fa lluir-se al meta local. En ple domini benicarlando Fuentes comet una ingenuïtat, al creure que el baló ha eixit, i deixa tota la seua banda perquè Toño marque el quart. Malgrat el colp va seguir el domini del Benicarló i Espinosa marcava el tercer i àdhuc quedaven quatre minuts, on els locals es van defensar com van poder de les escames del rival.

CAMPIONAT LOCAL DE PESCA AL CURRICÁN

text GREGORIO SEGARRA

El dissabte 29 d'agost l'Associació d'Amics de la Mar de Benicarló va organitzar el concurs anual de pesca sota la modalitat de curricán. Van participar 14 embarcacions i uns 29 pescadors.

El dia va clarejar amb moderat vent del nord que no va impedir que es poguera celebrar el concurs, que va començar a les 7:00 h i va finalitzar a les 11:00 h, amb el corresponent pisolabis al finalitzar el pesatge. L'embarcació guanyadora -i per golejada- va ser la "NEWPYL" que va tornar a sorprendre amb una increïble pesquera de lliris, demostrant, de passada, que domina tota classe de modalitats. Cal rendir-se a l'evidència i acceptar que, ara per ara, "els xiquets" són poc menys que imbatibles. En segona posició va quedar "Huracán II" que patronejada per Isaac va aconseguir el major nombre de pecixos, encara que de menor pes que els campions. I en tercera posició va quedar "Xaloc II", que no va poder reeditar el triomf de l'any passat però va aconseguir pujar al podi de nou.

José Miguel Gómez aconseguix el campionat d'Espanya amb la selecció valenciana

text i foto VICENT FERRER

En el Campionat d'Espanya de seleccions autonòmiques que es disputà a Vigo durant el passat cap de setmana, José Miguel Gómez del Club Bolas i Bochas Benicarló, formant part de la selecció valenciana, va aconseguir el primer lloc i amb això l'ascens de l'equip a la Divisió d'Honor.

Al seu costat van participar els alacantins Manuel Higinio, Juan Jiménez, Fermín Oliver i Abel Tortosa. Per al benicarlendo és tota una injecció de moral ja que del

CLASSIFICACIÓ:

1º NEWPYL.....	25140 gr
2º HURACAN II.....	8332 gr
3º XALOC.....	3095 gr
4º MANUELA.....	1709 gr
5º PATRONETA.....	1017 gr
6º CAPRITXOSA.....	690 gr
7º PUJOL	615 gr
8º XIROCO.....	435 gr
9º INO.....	300 gr

PEÇA MAJOR
"NEWPYL" (5800 gr)

El dia va clarejar amb moderat vent del nord que no va impedir que es poguera celebrar el concurs, que va començar a les 7:00 h i va finalitzar a les 11:00 h, amb el corresponent pisolabis al finalitzar el pesatge.

25 al 27, a Reus, participarà en els campionats nacionals per clubs, on acudirà al costat de Carlos Calvo, Felipe Calvo i Juan Carlos Calvo. Per la seua banda la jugadora Erika Dominguez no va poder participar en els campionats per problemes laborals. Mentrestant el club Bolas i Bochas va participar en el torneig internacional de Montsó, el dissabte 12, juntament amb altres 47 equips, obtenint, la tripleta formada per Felipe Calvo, Jesús Dominguez i José Carlos Calvo, la tercera posició. El diumenge van competir en Catatorao, on es van fer amb la victòria, en un torneig en el qual van participar 22 equips.

Al 85% dels instituts de les comarques nord falten professors Benicarló és el cas més sagnant sense set dels seus professors

text REDACCIÓ

L'STEPV ha denunciat que als instituts de la Vila-roja d'Almassora i al Villaplana de Vinaròs el curs ha començat sense que la Generalitat haja cobert les quatre places de professors que necessita cada centre.

També l'IES de Betxí necessita quatre docents, però la situació és encara més greu al Joan Coromines de Benicarló, en el qual el curs ha començat sense set professors. Pel que fa a les infraestructures, el sindicat alerta de la situació del Botànic Cavanilles de la Vall d'Uixó, amb problemes en la calefacció i també en els instal·lacions elèctriques, ja que es tracta d'un centre antic. L'IES Bovalar de Castelló, situat a Tetuan 14, s'hauria d'haver construït fa deu anys. En aquest centre hi ha quatre aules prefabricades i una aula s'ha situat a la seu social del Centre Asturià.

L'STEPV també ha alertat que la matriculació encara no s'ha tancat ja que es produeix un degoteig d'alumnes que s'inscriuen en els centres. A tot açò cal afegir els problemes que s'han produït a l'hora de matricular per culpa del programa ÍTACA, que no sempre ha estat operatiu durant el període de

matriculació i a més a més esborrava dades, fet que entrebancava el procés. Pel que a l'assignatura d'Educació per a la Ciutadana, després de dos anys de mobilitzacions contra la decisió del Consell d'impartir la matèria en anglès, finalment enguany la llengua vehicular d'EpC serà el valencià o castellà.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

700 veus

text JORDI MAURA

Cap de redacció

La Veu de Benicarló no disposa de cap consell d'administració, ni forma part de cap grup polític-mediàtic o empresarial. Va ser la primera revista després de la finalització d'altres publicacions periòdiques locals amb solera com el Contes de Vila, el Ventilador de papel o el Crònica de Benicarló que alguns tot just recordem. A La Veu de Benicarló la van seguir el Dissabte i molt recentment el 7 Dies. Altres ja han desaparegut malauradament.

La Veu és imprescindible per a centenars de veïns de la localitat que troben entre les pàgines verdinegres de fa uns anys i de color una referència per trobar punts de vista diferents als convencionals. Els col·laboradors de La Veu no parlen d'ells mateixos ni defensen interessos personals. Ofereixen opinions i creen informació d'interès i aspectes generals, la molt necessària crítica que gairebé no es troba mai en altres setmanaris en qüestions com la cultura, l'ecologisme, els esports o fins i tot la ironia en l'anàlisi i en els magnífics còmics de Xavi Burriel que es publiquen.

És imprescindible perquè ningú haguera tret els colors a PP, PSOE i Bloc quan s'ho han merescut, quan els diferents periodistes han posat l'ull en un polèmic tema o el mateix consell de redacció així ho ha considerat. Fent una repassada podem trobar entre els col·laboradors gent de la talla de Ximo

Bueno, Vicent Coll, Jesús Maestro, Maria Josep Arayo, Josep Igual, Ismael Mateu, Ramon París, Josep Taus, Manel García Grau, Jaume Rolíndez, Àlex Gozalbo, Cristina García, Bernat Carranza, Tolito, Carles Lluch o Natàlia Sanz per exemple que, des de sa casa ja amb les noves tecnologies o des de la sala plena d'humitat del casal municipal en un prehistòric Macintosh, han contribuït a que aquests 700 exemplars siguin una realitat. Poca broma!

Per a molts La Veu és un gra al cul, per a d'altres un 'tebeo'. La majoria, quan parlen dels setmanaris, ni tan sols ens anomenen, potser perquè parlem de coses que no arriben a entendre, no els agrada que parlem d'això o d'allò altre, que traguem les fotografies en blanc i negre, escrivim en valencià o ens interessem per qüestions menys folklòriques. Que un setmanari com aquest sense un recolzament polític de cap institució haja assolit els 700 números, tan sols pot ser fruit d'una confluència còsmica o de la cabuderia de desenes de persones que, setmanalment i sense retribució, decideixen omplir fulls amb les seues aportacions i idees per a ser exposades al públic coneixement.

La Veu de Benicarló té ara per davant el repte de la digitalització, d'arribar més enllà i de crear un petit espai a la xarxa al qual hom pugua accedir des de qualsevol punt del cosmos. Felicitats pels 700 números i que la veu arribe molt més lluny.

NOU MODEL DE CREIXEMENT ECONÒMIC (2)

L'actual crisi econòmica s'inicià als Estats Units l'any 2007 com una crisi del sistema financer causada, entre altres, per les hipoteques-brossa o "subprime" i que provocà la fallida d'una sèrie d'importants bancs com Lehman Brothers o Berns Sterns. El fenomen s'estengué arreu del món i, durant 2008, afectà al sistema productiu causant un descens o recessió del Producte Interior Brut (PIB) i un increment de l'atur. Els bancs van endurir molt el lliurament de préstecs i la manca de crèdits implicà el descens del consum privat i de la inversió empresarial. La disminució del consum causà una davallada dels preus o deflació. La majoria de governs han concedit ajudes als bancs perquè faciliten els crèdits i han incrementat la despesa pública per reactivar l'econòmica.

A l'Estat Espanyol, de juliol de 2008 fins juliol de 2009, el PIB caigué un 4,2% -la major davallada en 20 anys- front a una caiguda mitjana de 4,6% a la Unió Europea (UE). La comparació no resulta tant positiva quant la desocupació: a l'Estat Espanyol n'hi ha un 18,5% de la població activa - 3.629.080 aturats a agost de 2009 - front a un 9% de la UE. El sistema bancari espanyol ha resistit be la crisi i sols alguna caixa d'estalvis va fer fallida. S'ha responsabilitzat la caiguda del consum o de la demanda com la causant de la recessió del PIB espanyol. Recordem que el PIB és el valor monetari total de la producció de bens econòmics i serveis d'un any; es calcula sumant el consum total, el capital invertit i les exportacions i restant les importacions d'un any. Conclourem que l'economia espanyola està destruint el doble de llocs de treball de la mitjana europea, encara amb una disminució de l'activitat econòmica hi és semblant o menor. S'han assenyalat causes estructurals, al model de creixement econòmic, com explicació d'aquesta diferència.

Un model és una versió simplificada de la realitat en la que destaquem alguns aspectes i en prescindim d'altres. Les ciències naturals i social utilitzen models per descriure, o comprendre la realitat. La ciència econòmica actual considera que el creixement econòmic -quantificat pel PIB- és la característica fonamental d'un sistema econòmic; el model de creixement econòmic o productiu fa referència a la participació dels diversos sectors econòmics en el PIB -sector primari, industrial, construcció, serveis...- en el PIB. També pot incloure si el creixement econòmic es deu be a l'augment en l'ús dels factors productius com el capital o el treball (creixement extensiu), be a l'augment de l'eficiència en l'ús dels factors productius o productivitat (creixement intensiu); la productivitat, segons els economistes, és el factor més determinant a llarg termini i depèn de la tecnologia i de la formació dels treballadors.

El model productiu estatal s'ha caracteritzat per dependre en gran mesura dels sectors de la construcció i del turisme així com tenir una baixa productivitat, circumstància que implica fluctuacions pronunciades de l'ocupació. Com a dada, un 40% dels llocs de treball perduts pertanyen al

elroto@inicia.es

sector de la construcció i n'hi ha més d'un milió d'habitatges sense vendre. El poderós sector econòmic estatal començà a gestar-se cap els anys seixanta amb el boom de l'edificació turística. Amb l'entrada a la Unió Europea, vingueren nous recursos econòmics amb els Fons de Cohesió Europeus que s'empraren, bàsicament, en infraestructures com autovies o trens d'alta velocitat. La Llei del Sòl (1998) del Partit Popular va consagrar el principi de "tot urbanitzable" afavorint el creixement especulatiu de la construcció residencial mantinguda per uns crèdits bancaris barats.

Aquest procés provocà un creixement econòmic important i una bombolla hipotecària que esclatà quan la crisi mundial del sistema financer acabà amb els crèdits barats.

En aquest context el president Zapatero fa la seva proposta de canvi de model de creixement econòmic amb una altra expressió efectista: "menos cemento y más conocimiento". Proposà la disminució del pes del sector immobiliari en el PIB de l'estat del sector de la construcció i substituir-lo per altres de major productivitat i de futur com la biotecnologia, les energies renovables, els transports sostenibles... La proposta de Zapatero es basa en la capacitat intervencionista estatal per transformar el model de creixement econòmic fent-lo cada cop més sostenible i assegurant, al mateix temps, l'augment del PIB, una mena de keynesianisme verd. Des dels sectors neoliberalistes s'ha criticat l'arrogància del govern que "pretén saber" quins seran els sectors econòmics amb futur que rebran subvencions i quins seran els obsolets que no en rebran; en canvi, consideren que serà el mercat el que ho decidirà i no el govern.

Ambdues corrents de pensament econòmic, keynesianisme o neoliberalisme, assumeixen el capitalisme. Consideren que el creixement econòmic ha d'augmentar per proporcionar ocupació a la població; quan es planteja la possibilitat de repartir el treball, s'adueix que les necessitats dels humans "són insaciables" per la qual cosa el PIB ha de créixer indefinidament.

Afirmen que els agents econòmics, compradors i venedors, actuen "racionalment" intentant maximitzar els seus guanys o beneficis i aquest afany de lucre privat produeix un benefici general, però són aquests comportaments en sistemes no regulats els productors de "bombolles" financeres.

Valoren el PIB com una bona mesura de la situació d'un sistema econòmic; al respecte sols assenyalarem que un grup d'experts encapçalats pel premi Nobel d'economia Joseph Stiglitz han presentat una proposta al conservador Sarkozy per substituir el PIB com indicador econòmic per altres més globals que inclouin els impactes socials i ambientals del creixement econòmics.

Pere Bausà

CONSULTES POPULARS

text JOAN HERAS

El setembre té gust de retorn, d'un nou curs –acadèmic, polític, teatral, esportiu...– que recomença. El paisatge d'aquest mes que parla a d'una tardor que suposem que arribarà, encara que ara no ho sembla pas, sovint s'omple de retorns, de síndromes mandroses postvacacionals, dels nous horaris de nens i famílies, de coses que van arrencant i que sense adonar-nos-en ens allunyen amb massa rapidesa de l'estiu. Però de vegades aquest retorn a la normalitat s'accelera per un esdeveniment personal, familiar o social que desborda ritmes habituals. Políticament parlant, més enllà de les contínues i rutinàries acusacions entre els dos grans partits espanyols de corrupció, transfuguisme i incapacitats –de resoldre la crisi o de fer propostes realistes per a fer-ho–, un petit poble d'aquest país –d'aquests països– ha posat damunt la taula les evidents i profundes mancances democràtiques d'un Estat espanyol incapaç d'entendre i d'assumir mínimament la diversitat nacional que el configura.

Arenys de Munt, un poble de la comarca del Maresme, homònim de muntanya del poble mariner que Salvador Espriu va immortalitzar literàriament en la màgica i apassionant Sinera, va decidir convocar el passat diumenge 13 una consulta popular sobre el dret a l'autodeterminació de Catalunya. El rebombori ha estat important, sobretot perquè els òrgans judicials i polítics espanyols van posar el crit al cel i van desplegar una actuació prohibicionista i de criminalització desbocada. Amb això, no sé si conscientment o no, les forces del nacionalisme espanyol van posar a les primeres pàgines de l'actualitat un fet que, simpàtic i enginyós, probablement no hagués passat de ser una notícia ben petita en el racó de les curiositats socials. Més enllà del caràcter simbòlic de la consulta i d'esdevenir el punt d'arrencada d'un procés que pot arribar a tenir un gruix important en el paisatge de la consciència nacional catalana i en el creixement del plantejament independentista sense complexos, aquesta consulta ha evidenciat uns elements, uns comportaments i uns posicionaments que em semblen francament preocupants. En coment breument tres.

En primer lloc, sorprèn el rebuig des dels aparells jurídic-polítics de l'espanyolisme a la celebració d'una consulta popular. Quan els polítics valoren els resultats durant les nits d'eleccions –i potser fins i tot quan parlen en general de la política en entrevistes d'estiu– fan èmfasi en la necessitat de la

participació, en el perill de l'abstenció i de la desafecció envers la política. Per què no es valora, doncs, com a molt positiu que un ajuntament –que representa l'autèntica i real base de la societat i de l'Estat– decidexi fomentar el debat polític tot promovent o donant suport o el que es vulgui a una consulta als seus ciutadans? Quina expressió millor hi ha de democràcia, de debat, d'expressió lliure d'idees, que una consulta d'aquestes característiques? La crítica frontal a la consulta o el silenci vergonyós davant les crítiques no fa res més que evidenciar que això de la democràcia, pels qui governen o volen governar, no és res més que un joc, un camí, per assolir el poder.

En segon lloc, sorprèn com la senyora Fernández de la Vega, Vicepresidenta del govern espanyol crítica i condemna la consulta d'Arenys de Munt perquè "la Constitució espanyola no permet aquest tipus de consultes". Curiosament són exactament les mateixes declaracions que va fer el líder de la Falange després de la ridícula concentració de protesta que van fer a Arenys de Munt un grapat de feixistes sortits dels museus i portats en autobús. La senyora Vicepresidenta del govern Zapatero no se n'adona –o potser sí, i això encara és més greu– que amb la justificació legalista no fa res més que evidenciar que si ella té raó el problema rau en la pròpia Constitució que segresta expressions netament democràtiques. El nacionalisme espanyol ha convertit la Constitució en la seva Bíblia, en un document sagrat, que només ells –els nacionalistes espanyols– poden i saben interpretar i que, és clar, s'ha de convertir en la guia de l'Espanya indissoluble i unida en allò universal.

I en tercer lloc, sorprèn que un grup feixista com la Falange pugui manifestar-se amb tota tranquil·litat, amb l'aval dels tribunals. Com és possible que la famosa llei de partits no s'apliqui als qui defensen el feixisme i fan una apologia oberta del franquisme? Curiosament, en nom de la llibertat d'expressió s'avalua que l'extrema dreta es manifesti i es condemna que un poble faci una consulta sobre com volen que sigui el futur del seu país –que també és el futur del seu poble. Sentir cantar el Cara al sol deu ser una cosa exemplarment democràtica perquè ningú ha obert cap investigació ni ha posat cap denúncia.

Els dèficits democràtics de l'Estat espanyol són massa evidents. Això és ben trist. Però ara és bo que les cartes estiguin ben clares damunt la taula perquè això fa més senzill adonar-se de com van les coses i, per tant, ajuden a definir la nostra pròpia posició davant d'aquesta realitat.

Fronteres

ENCARA HI HA ESPERANÇA?

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

6 – I – 2009

Algú va dir una vegada que el cine era per als americans, com les taronges per als valencians, una indústria per a l'exportació, aquesta afirmació li donava un to prosaic a allò altre de que el cine és una fàbrica de somnis, o a que és un fet cultural com el concebem els europeus. Potser els americans són els qui més l'encerten en concebre el cine com una indústria ja que hi dóna feina a milers de persones, però darrera de la indústria s'ha d'amagar un codi ètic, sinó el capitalisme ens ensenya la cara més perversa. Els darrers temps el cinema americà ha desallotjat de la major part de les pantalles europees el nostre propi cinema, amb unes pel·lícules que són, en la major part, pur entreteniment infantiloides, molt lluny d'aquell cine de l'època daurada de Hollywood que tant ens va fascinar. Malgrat tot, encara hi ha excepcions a la regla, perquè avui he vist "En el valle de Elah" de Paul Higgins, guionista de algunes de les darreres pel·lícules de Clint Eastwood, ell mateix n'ha dirigit dues realment impressionants, aquesta, i l'oscaritzada "Crash". "En el valle de Elah" mostra com la guerra converteix els joves soldats, ens sers monstruosos capaços de cometre les majors atrocitats sense immutar-se, fins i tot delectant-se en elles, i veiem commocionats la dura baixada als inferns d'aquest pare, magníficament representat per Tom Lee Jones, que descobreix com el seu fill s'ha saltat tots els principis amb que havia estat educat. Autors com Paul Higgins encara donen lloc a l'esperança, oferint-nos productes intel·ligents, que ens comuniquen fortes emocions i eviten que l'estupidesa cada vegada més generalitzada, envaïska el nostre esperit com una mala herba.

7 – I – 2009

Acabo de llegir "La lluvia amarilla" de Julio Llamazares, impressionant el llarg monòleg de l'últim habitant d'Ainielle, un poble del Pirineu aragonés que ha anat despoblant-se a poc a poc fins a quedar únicament una persona per a donar testimoni del fet. La novel·la, que de vegades assoleix un elevat to líric, descriu a la perfecció el sentiment de solitud que es fa més profund a mesura que avança la narració, i també l'estrany sentiment d'arrelament a la terra que tenim els sers humans, i que com les plantes ens pot portar a la mort si ens arranquen les arrels.

8 – I – 2009

En l'article estrella de "El Cultural" de El Mundo, Luis María Anson, comenta que en el que va de segle, sumen més espectadors al cap de l'any en els teatres de Madrid, que en el conjunt dels dos equips de futbol de primera divisió de la ciutat. Anson es queixa que malgrat això en

Els Dies Gloriosos

els informatius de televisió li donen molt més espai a la informació esportiva que no a la teatral. Per una vegada, estic d'acord amb Anson, tot i que m'agrada molt el futbol, m'agradaria que els informatius de televisió, dedicaren el mateix espai al teatre i a la cultura en general, que a l'esport.

30 – I – 2009

"Sputnik" és un programa de Canal 33 que fa molts anys que va, però que jo no havia vist mai, segurament perquè tenia una mala informació del seu contingut, la promo que passen durant "L'hora del lector", aquest sí que el veig, em crida l'atenció, anuncien un documental sobre "Crosby, Still, Nash i Young", mítica banda dels anys 60, fundada per aquests quatre músics, ja amb una llarga trajectòria en altres grups, l'any 1968. La joventut dels EE.UU. protestava contra la guerra del Vietnam i els "CSNY", com Bob Dylan i altres músics estaven al seu costat. Trenta anys després els vells músics es tornen a reunir per fer un gira per tota Amèrica per protestar contra la guerra de l'Irak, d'això va el documental. Testimonis corpredors de soldats que hi han participat, de mares de soldats morts i algunes dures imatges de la guerra, on no falten algunes crítiques de gent que veu amb bons ulls la política de Bush, formen el gruix d'aquest documental, sempre amb els fons de les seues cançons. Han passat trenta anys i la història es repeteix, només el poder n'apren, ara els joves morts a la guerra són retornats d'una manera discreta i són només un número, i les poderoses corporacions de la indústria de l'oci tenen molt en compte allò que programen. Com diu una de les veus que intervenen en el documental, abans era possible escoltar en qualsevol programa musical cançons de protesta, ara això ja no passa.

Espanya continua entre els països europeus que destrueixen més ocupació

text RAUL BURRIEL

Letònia en primer lloc (amb un increment interanual de la desocupació del 13,1%), Estònia en segon lloc (10,2%) i Espanya en la tercera posició (7,1%). Aquest és el lamentable pòdiu que ha fet públic avui Eurostat, l'agència europea d'estadística, per donar a conèixer la situació del mercat laboral europeu en el segon trimestre de 2009.

Espanya ha passat, en els dos anys que dura l'actual crisi econòmica mundial, de ser el país europeu que creava més ocupació, a trobar-se situat entre els que més ràpidament omplien les llistes de l'atur. La baixa qualificació del capital humà espanyol, la importància del consum intern front al sector exterior i la bombolla immobiliària ens han portat a aquesta situació. No ens enganyem, polítics, economistes, empresaris i ciutadans vivíem en un núvol que finalment - com era

d'esperar - s'ha fet fonedís. A més, aquesta publicació d'Eurostat coincideix també amb l'informe de la Comissió Europea que afirma precisament que Espanya serà dels darrers països de la Unió Europea en sortir de la crisi. Sabem ja que Alemanya i França sí estan capgirant el decreixement de la seua economia. Quan el motor d'Europa estiga en marxa, nosaltres podrem començar a créixer, de les seues molletes. I el País Valencià? Breument, els indicadors econòmics més importants ens situen pitjor que la mitjana espanyola: salaris, endeutament de les famílies, atur... Resulta sorprenent que en unes declaracions recents la patronal valenciana pronosticava que l'atur superaria el 20%.

Senyors empresaris valencians, quin és el seu marc d'anàlisi? Ací al País Valencià estem ja a un 21% d'atur. No hi ha brots verds encara en els camps valencians, més be soques socarrades.

Irreflexions

Veus en el desert

text CARLES LLUCH

L'amic foraster no podia creure el que escoltava. "A Benicarló teniu una revista setmanal escrita només en valencià?". Ell, que també era valencià, sabia que això era gairebé un fenomen paranormal en aquesta terra. Es va quedar veient visions, i jo diria que es va fer del nostre poble una idea equivocada, excessivament optimista. Sí, a Benicarló fa quinze anys que es publica LA VEU, però Benicarló no fa la sensació que això siga possible.

Però, efectivament, com sol passar, la percepció d'una persona forana em va fer veure la realitat pròxima en tota la seua dimensió. Aquest modest mitjà és un xicotet miracle. No ens podem fer la idea del que significa tot aquest període de temps. Més de quinze anys vol dir que els joves que ara en compleixen divuit l'han coneguda gairebé tota la vida. Mai podem agrair prou el símptoma de normalitat que això representa.

Fa més de set-cents setmanes que això és possible, com no, gràcies a la voluntat desinteressada d'un grapat de gent que hi té més a perdre que a guanyar. Quasi sempre, darrere de les poques coses que valen la pena, hi ha persones amb més voluntat que recursos. Ací és on l'aparent normalitat demostra que hi ha trampa. Res és normal.

LA VEU val la pena no només perquè està feta en valencià, que ja és molt, sinó també pel seu esperit crític. Sí, aquest esperit de vegades la fa anar massa enllà, fins i tot ser en ocasions una mica injusta, però això és el risc que ha d'assumir pel fet de tenir una opinió lliure. Opinar és equivocar-se, però l'error queda justificat per l'exercici de llibertat que representa.

No és gens fàcil en un poble com Benicarló anar contracorrent, té els seus peatges. El que paga LA VEU és el silenci i la indiferència. Molta gent de Benicarló, ho tinc comprovat, ni tan sols sap que existeix. A Benicarló, on en els darrers anys tan gran part de la població s'ha deixat anar per les aparences, la facilitat, la simplicitat, una revista com aquesta passa desapercebuda, o molesta.

Però aquest entranyable setmanari, amb tocs de pamflet, també de *fancine*, té un espai. No ens deixem enganyar per aparences. En el desert benicarló, hi ha més veus que clamen. El que passa és que estan aïllades. LA VEU ha d'arribar a ser el seu mitjà, a ser la seua veu. Quinze anys després, encara no ha arribat a tot el seu públic potencial. Eixe és el repte que hauria d'afrontar.

Les veus en el desert, amb els seus ecos, denuncien l'existència d'aquest desert. Aquesta tasca és més necessària que mai.

Exilis

ve de la p gina anterior

de setembre a la Cambra Agrària (C. de César Cataldo, 2). L'horari és de 17.00 h a 19.00 h i hi poden assistir els menors d'entre 3 i 12 anys. Paral·lelament, també s'han organitzat tallers per a xiquets i xiquetes de 6 a 12 anys que s'impartiran al Mucbe. L'horari serà el mateix, de 17.00 h a 19.00 h.

La inscripció per assistir a qualsevol de les dos activitats es farà al mateix local el primer dia d'assistència del xiquet o xiqueta.

De cara al mes d'octubre, la Regidoria de Benestar Social s'està plantejant la possibilitat que el servei municipal de ludoteca s'ubique als mateixos centres escolars. El servei municipal de ludoteca forma part de les accions que realitza l'ajuntament per conciliar la vida laboral i familiar.

...i a realitat de la ludoteca

Es busca ludoteca perduda. Malgrat els esforços fets des de l'ajuntament, el servei de ludoteca municipal s'ha 'desintegrat'. Sí que és cert que a totes les escoles

Saben aquell que diu?...

Una persona entra al nostre ajuntament. Demana a la persona del taulell de l'entrada per si li poden fer un volant d'empadronament...

pengen cartells anunciant el canvi d'ubicació. Però la realitat, ha demostrat que es veu que no els llegim. Ni un xiquet als tallers del MUCBE, i poquets als de la cambra agrària. Què està fallant? pot ser és un bon moment perquè l'ajuntament es plantege com està fent ús de la publicitat i quines vies està utilitzant per difondre els seus missatges a la ciutadania. I és que s'ha demostrat que només penjant cartells a les portes de les escoles, no avancem res de res. Potser es s'haurien de preguntar si no seria millor invertir en fer publicitat als mitjans locals i comarcals, com es feia abans. La gent s'assabentava més de les coses. I de camí, els pobres i desgraciats mitjans que ara no veuen ni un reial en publicitat podrien anar capejant el temporal de la crisi. Que ja fa falta!

Certificats d'empadronament

Una persona entra al nostre ajuntament. Demana a la persona del taulell de l'entrada per si li poden fer un volant d'empadronament. Li diuen que no hi ha cap problema, que ha de pujar al primer pis i preguntar per fulanito. Puja dalt, pregunta per fulanito, li dóna un paperot de pagament i... li diu que vaja a l'altre funcionari que està al final del taulell. Doncs, vinga cap a l'altre funcionari a preguntar pel paper i, abans, quasi d'obrir la boca et diu, que ja el tens. Però has d'anar altra vegada a baix, a l'entrada, al taulell, per on havies entrat, perquè te'l donen. Visca l'eficàcia. Perquè després no diguen que no treballen els nostres funcionaris. Per un certificat d'empadronament calen tres funcionaris, unes quantes pujades i baixades d'escala i tres canvis de taulell. Què et demanaran fer quan sol·licites una cosa més complicada, com una cèdula d'habitabilitat... per exemple? No volem ni pensar-ho. Ni amb la brigadilla en tindrien prou.

Carta a la directora

Mentre el nostre ajuntament tira i enterra els diners a la plaça de la Constitució els xiquets i xiquetes del Catalan fan les seues necessitats i es rentaran les mans als serveis "remodelats" aquest estiu per l'ordre dels nostres dirigents polítics. Són serveis, amb escaló inclòs on quasi no els hi caben els peus i que rellisquen de mala manera, per als alumnes de tres, quatre i cinc anys. Repetim: tres, quatre i cinc anys. Mireu les fotos. Podeu comparar-les amb les publicades al mes de juny. Han apanyat la reboreta de l'escaló, això sí, d'un altre color, però no hi ha manera de llevar-lo. Suposem ho faran quan algun xiquet es faça mal. Pares i mares del Catalan.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

700 raons

Abans de començar la nostra felicitació. Els tafaners, tot i que no fa tan de temps que portem pegant la tabarra per aquestes planes, també ens volem sumar a la festa del set-cents aniversari. I és que no sabem qui ho va dir però tenia tota la raó del món, si no existira La Veu caldria inventar-la. Però, com que si està inventada no cal fer més calendari. És per això que animem tota la gent que ha fet que s'aconsegueixca aquesta fita a continuar esforçant-se per aconseguir set-centes veus més. Tant reals i carregades d'història, de la nostra història, i en la nostra llengua, com les que ara ja tenim al sarró. Tot i que a alguns ja els agradaria fer-la callar, 700 veus, no poden fer-se callar tan fàcilment.

Carreró infame

I ara a l'afaena. Qui no coneix el carreró de la infàmia, la prolongació de l'Hernan Cortés cap a la mar, a l'alçada de l'avinguda de lecla? I és que ha estat motiu de comentaris, de tota mena, i no precisament favorables, tot i que ara el que comentarem és un altra qüestió, però tampoc favorable. A veure, és que ací, al nostre poble tot han de ser aparences, segons si passa l'alcalde o no? Ho diem perquè, a festes, allí que envien la brigadilla, aquesta de policies, a multar a tot aquell que aparcarà al tros que està completament apanyat. I després? Doncs això. Un senyal i una cinta, que tots, després de festes, se l'han passat, pel forro de l'entrecreix, i més cotxes aparcats allí sense que cap autoritat faça res. Així aplica la llei el nostre govern... segons l'aparença.

Carreró infame (i 2)

De tota manera, segons s'informa per ràdio macuto, que sempre ho encerta, el problema és que ara ja no hi ha tantes processons, ni "paseillos" i la brigadilla de policies que els acompanyava ja no poden passar per allí. Ara, amb prou feina tenen per dirigir el trànsit de les escoles. I és que, si no molesta a la vista de l'alcalde, no està ocorrent i, per tant, si no ocorre no és pot multar.

Restes de festes

Per cert, algú ens podria dir per quina raó el dia que els gegants i cabuts van sortir també de "paseillo", pel carrer Pubill no van deixar ni una bandereta enganxada? I és que allí que anava un per davant tallant les cordes de les balconades perquè si no els gegants no passaven. Està clar que el recorregut era el recorregut, però... Va haver gent que va comentar si no seria millor canviar el recorregut i la resposta d'un dels de la comissió va ser que eixe era el que estava al programa. Apa, i es va quedar tan ample. Com que enguany no es van fer canvis, recanvis, i *requetnosequans* canvis d'allò que ficava al programa de festes. No, no, ni un.

Restes de festes (2)

Allí que van inaugurar la fira medieval eixa, amb l'endarreriment habitual d'aquestes festes i allí que s'atura la comitiva política dels

nostres governants davant d'una de les paradetes d'embotits i... no van deixar ni un trosset de tots els xoriços que hi havia als plats de mostra. El comentari del propietari de la paradeta, a cau d'orella i butxaca buida, va ser clar, "ho buiden tot dient que està molt bo però... no compren res. Ni un miserable fuet. Mireu que arriben a ser *gorrons* els nostres governants

Restes de festes (3)

Si no ho sabeu ja us ho indiquem nosaltres, durant aquest estiu un grup de gent es va dedicar a fer visites guiades pel centre històric de la nostra població. Com sol ser habitual amb la "inestimable" ajuda i facilitat per part de les nostres autoritats locals. Així, no és podia veure completa una casa típica benicarlanda, situada al carrer de Santa Candida... perquè hi eren els de la comissió de festes (que ja ens agradaria veure com la deixen). Tampoc es podia veure per dins l'edifici de la presó... perquè està cedit a algú que no gosa deixar la clau. La casa del Marqués, com no és BIC (no el bolígraf), no tenen perquè obrir-la al públic. L'antic ajuntament, amb les seues vidrieres... cal veure'l per fora no siga cas que si entra molta gent acabe ensorrant-se. I per cert, les vidrieres, tal volta acaben fent-se malbé abans, si algú no li fica remei perquè el ficus que hi ha al carreró de la presó, que dona a una d'elles, és tan gran que el fullam el pot acabar petant de tant que les pressiona. L'ajuntament... millor mirar-lo per fora que prou fan amb tenir-lo ben estintolat perquè no s'ensorre també.

La nootícia de la ludoteca...

Degut a les obres de reforma i ampliació del Centre Social "La Farola", el servei municipal de Ludoteca s'ubicarà durant el mes

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Potser hauria de començar fent una petita reflexió sobre la brillant absència d'aquesta secció, pàgina, col·laboració o com es vulga dir, al número abans esmentat. Així que tenint en compte que el tema de la setmana gira al voltant de l'urbanisme, i a mi això m'avorreix i em cansa, he decidit escriure la reflexió. El fet és que la setmana passada, després de no sé quant de temps, no vaig escriure res. Possiblement hauria d'exposar una petita explicació al meu lector dels motius, però he pensat que no cal, que com que només en son un o dos els afectats, ja els ho explicaré personalment. Els altres, els lectors no habituals, que es queden amb el dubte. Perquè ara caldria saber quines han estat les conseqüències de l'absència d'aquesta pàgina la setmana passada. La meua teoria és que han estat nul·les. L'esdeveniment ha passat sense pena ni glòria, com la presidència de Calvo Sotelo poc abans de la victòria electoral de Felipe González. Vol dir això que podria tornar a donar-se aquesta circumstància? Suposo que no, perquè la meua formalitat quedaria molt afectada i, això si, jo soc molt sentit. Encara que no aparega el meu nom i que m'amague sota un covard pseudònim, sempre hi ha qui demana que aquesta pàgina estiga plena. El motiu és que si jo no escric, algú ha de fer un esforç addicional per tal d'omplir el buit deixat per qui ara està escrivint aquesta pàgina. Encara aniré més lluny i diré que el fet que aquesta pàgina aparega setmana rere setmana no té res a veure amb la seua qualitat literària. El motiu real és que hi ha tan poca gent que col·labora que si un falla, tots

els demés han d'augmentar el treball i jo, per respecte als que realment treballen i penquen setmana rere setmana, no puc deixar d'escriure encara que no tinga ganes de fer-ho. Com per exemple ara mateix, que estic veient com cada vegada em falta menys per arribar al final i encara no he escrit res de substància. El que m'aguanta és la solidaritat cap als meus companys que, setmana rere setmana, fan que aquest setmanari pugui vore la llum i haja aconseguit la fita d'arribar als set-cents números reals, amb el mèrit afegit d'estar escrita íntegrament en valencià. Això si que té collons. Per cert, ara que ha sortit això del número set-cents, potser hauria d'escriure sobre aquest esdeveniment i no de les bajanades dels nostres polítics incompetents que, una setmana i una altra, omplen les pàgines d'aquest setmanari. En canvi, no em cansaré de repetir que el nivell del seus col·laboradors és absolutament inabastable per a qualsevol de les demés publicacions acolorides que setmanalment omplen el quiosc de notícies del poble. Si ens guanyen amb els coloretts, amb les fotos i amb la qualitat dels materials, estan a anys llum quan parlem del nivell dels col·laboradors. Perquè cap d'ells es dedica a pontificar ni a posar-

se per damunt del be i del mal. Escriuen i punt. I les col·laboracions són molt bones encara que hagen estat escrites al novembre i gener de l'any passat, perquè malgrat tot, no perden intensitat ni interès. Si ara jo volguera semblar al mestre Palanques, em posaria a comptar les fulles que s'han omplert, el seu pes i la seua llargària. I fins i tot calcularia els litres de tinta i el pes de les grapes utilitzades. També calcularia les hores, minuts i segons invertits en la lectura d'aquest setmanari. En fi, que podia omplir pàgines i més pàgines parlant de tot plegat. Però no ho farà. Amb tots els seus defectes -que en són molts- i les seues virtuts -que no sé si en arrodonir una xifra com aquesta té un mèrit inqüestionable i que només poden obviar els necis. Ara també podria recordar la gent que ha passat per la redacció i que desenvolupen la seua feina al món de la informació, amb notable èxit. Encara que sé que no em llegiran, els vull donar les gràcies per la seua dedicació i el seu esforç, que ens han fet arribar fins ací.

La setmana que vé ja em posaré de nou a la feina.

Altra vegada ens toca parlar de la degradació del patrimoni local

Altra vegada ens toca parlar de la degradació del patrimoni local. És el que té haver tret 700 números al carrer, que cal seguir denunciant els problemes que no es resolen. Potser és que després de tants anys no tenim raó, i el que passa és que no hem sabut posarnos en el lloc d'aquells que no consideren que el patrimoni és una cosa que cal cuidar i en la qual cal invertir.

El problema d'aquests històrics edificis que es van degradant any rere any, i són molts anys, se solucionarà a soles: un dia cauran i tot arreglat. Un avantatge afegit, a l'esfondrament espontani de tals relíquies, és que disposarem de nous espais en els que situar modernes dependències... què "gozo" poder cedir locals a tort i a dret! Que si aci

700

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

un nou tal, que si allí un nou qual... tot nou! Però si anem pensant així ens oblidem que el "nou" sempre pot fer-se, el problema està que el deteriorament de l'"antic", i no vell, és irreversible, i és per això que són urgents les inversions. Clar que per a un polític aquestes recuperacions no són rendibles, és més, pot ser que tals excessos patrimonials es tornen en la seua contra. Per què?

L'explicació és senzilla: si comencem a acaronar uns edificis i donem publicitat a aquesta acció, el ciutadà demanarà que uns altres siguin posats en valor i, el que és pitjor, s'adonarà dels molts que queden per restaurar... convé doncs engegar al "vulgo" amb nous carrers, noves places, noves fonts, i mai recordar-li que, amagat després de l'abandonament, està el patrimoni històric de la nostra ciutat. Bé, o el que ens quedarà.

EDITORIAL

Carxofa: Un munt de carxofetes, ben xicotetes i tendretes, per a tots els xiquets i xiquetes de tres anys que aquesta setmana ja han entrat a l'escola. Uns i unes, molt valents no vessant ni una llàgrima, però d'altres, també valents i valentes, quina tabarra han donat a les pobres mestres!!!

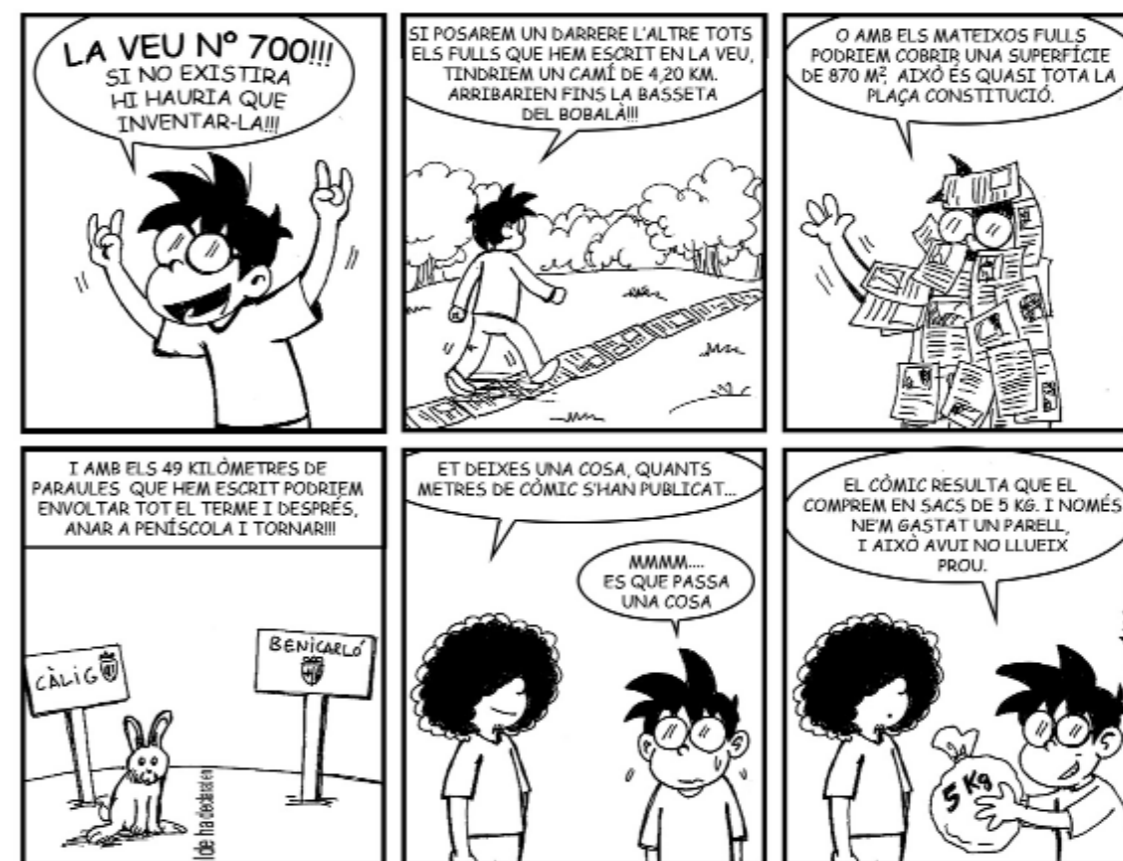

Panissola: Després de gastar-se, fa quatre dies mes de 1000.000.000 de les antigues pessetes, el nostre estimat PP, ara, pels deliris de grandesa d'un regidor il·luminat, el senyor Cuenca, assolem la plaça de la Constitució i la refarem al gust d'una persona. Hi ha que tenir-los ben grossos! La principal necessitat del poble és la plaça de les macletades i la font de marbre. On està el punt d'aigua de la placeta dels peixet Senyocuen?

El còmic

Per Xavi Burriel

"700 raons"

El còmic

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info
La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

- Cultura
- Món rural
- Esports
- Gastronomia
- Classificats
- Fotos
- Música
- Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Amb el suport

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

